

Ige:

Dániel 4,25-30a.34

Péld 18,12 „Akire romlás vár, annak fölfuvalkodik a szíve, de akire dicsőség, az alázatos.”

Jób 12,16 „Tőle van az erő és a siker...”

Három anya beszélget, és büszkén dicsekszenek a fiaikkal. Az első ezt mondja:

- Amikor a fiam bemegy a templomba, mindenki azt mondja: TISZTELETES ÚR!!!
- Amikor az én fiam bemegy a templomba – szól a másik asszony – akkor mindenki feláll, és azt mondja: PÜSPÖK ÚR!!!
- Az én fiam két méter ötven centi magas, és 160 kg. Amikor ő bemegy a templomba, az emberek csak ennyit mondanak: ÚRISTEN!!!

Ez a vicc nagyon jól elmondja, hogy az ember mennyire hajlamos saját magának adni a dicsőséget. Dániel könyvében arról olvasunk, hogy Nebukadneccar, Babilónia királya egyszer egy álmot lát egy hatalmas, életerős fáról, mely a föld közepén állt. Majd álmában látja, hogy egy angyal a mennyből leszállt, és kivágta a fát. Éppen csak a gyökere és a töve maradhatott meg.

Dánielnek el kellett mondania a királynak, hogy Nebukadneccar királyról szól ez az ítéletes álmom, mert gögös és fölfuvalkodott ember lett. Ahogy Péter 1. levele 5. részében olvashatjuk: „...az Isten a gögösöknek ellenáll, az alázatosoknak pedig kegyelmet ad.” 1Pét 5,5. És valóban beteljesedett, valóság lett Isten ítélete Nebukadneccar királyon, hiába figyelmeztette Dániel, hogy forduljon el vétkeiktől, legyen igazságos és irgalmas.

Azután, hogy az álmot látta a király, eltelt egy év, és elégedetten a palotája tetején sétálgatott, és önelégülten dicsérte saját magát, ügyességét és hatalmát: *Ez az a nagy Babilon, amelyet én építettem királyi székhellyé hatalmam teljében, fenségem dicsőítésére!* (Dán 4,27). Ezzel a mondattal telt be a pohár, és a porig alázta Isten a gögös uralkodót. Hosszú idő felépíteni valamit: egy házat, vagy akár egy birodalmat; de elég egy pillanat a pusztulásához. Meg kellett tanulnia Nebukadneccarnak, hogy ha ő nem ad Istennek dicsőséget, akkor majd Isten kényszeríti ki. Ézsaiás próféta által szól Isten kijelentése: „*Én vagyok az ÚR, ez a nevem, nem adom dicsőségemet másnak.*” Ézs. 42,8

Izrael első királya Saul volt. Fiatalemberként találkozott Sámuel prófétával, aki királlyá kente őt. Isten úgy emlékezett Saulra, az ifjú királyra, mint aki alázatos és saját magát kicsinek tartja Istennel szemben. „*Sámuel ezt mondta: Milyen kicsiny voltál a magad szemében, és mégis Izrael törzseinek a fejévé lettél, Izrael királyává kent téged az ÚR!*” 1Sám. 15,17. Sajnos a hatalom megrontotta Saul, ezért Isten elvette tőle a királyságot, és Dávidnak adta.

Az Újszövetség korának egyik királya Heródes, akiről ezt olvassuk a Cselekedetek könyvében: *Egy kitűzött napon Heródes felöltözött királyi ruhába, és a trónjára ülve beszédet intézett hozzájuk. A nép pedig felkiáltott: „Isten hangja ez, és nem emberé!” Az Úr angyala pedig azonnal lesújtott rá, amiért nem Istennek adta a dicsőséget. Férgék emésztették meg, így pusztult el.* ApCsel. 12,21-23

Megdöbbenő, hogy mennyire igaz a Példabeszédnek minden szava: „*Akire romlás vár, annak fölfuvalkodik a szíve, de akire dicsőség, az alázatos.*”

Persze nem kell ahhoz királynak, uralkodónak lenni, hogy a dicsőséget saját magának tulajdonítsa az ember. Egyszer beszéltem egy illetővel, aki azzal dicsekedett, hogy három házat épített fel saját két kezével maga és gyermekei számára.

Ellenpélda: Hallottam egy férfiről, aki nem volt igazán tanult ember. Egyszer elindított egy vállalkozást. Nemcsak keményen dolgozott, hanem minden reggel feleségével imádkoztak, az elért sikerekért Istent dicsérték, az küzdelmekben Istentől kértek erőt. Ahogy teltek az évek, a férfi vállalkozása nagyon jól ment, és sikeres lett. Elmondta ez az illető, hogy amikor már kifejezetten sikeresnek mondták a vállalkozását, akkor feleségével elhatározták, hogy nemcsak reggel imádkoznak, hanem este is ugyanúgy adnak hálát Istennek.

Isten felette áll mindennek, ezért nagyon határozottan mondja, hogy dicsőségét senki másnak nem adja. Péter apostol ezért kéri, hogy *„Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.”* 1Pét 5,6. Mert nem az számít, hogy mennyire tehetséges, tanult, ügyes, gazdag és vagyonos vagy, hanem az számít, hogy Isten kegyelme és áldása veled van-e az életben. Szükséges képezni magunkat és tanulni, de nem szabad saját magunknak tulajdonítani a sikereket.

Jó dolog sikereket elérni, de legyen ott a hála a szívünkben és a szánkban, hogy „Uram, nagyon örülök, hogy ezt meg tudtam tenni, el tudtam érni! Mindezekért neked adok hálát, és a te nevedet dicsérem mindörökké!”

Jó dolog az, ha megdicsérnek, ha gratulálnak az elért sikerhez. Ha az érettségiző sikeresen levizsgázott, ha bejutott az egyetemre, akkor örüljön a gratulációknak. Amikor befejeztük a templomfelújítást, akkor sokan gratuláltak, mert nagy mérföldkövön jutott túl a gyülekezet. És természetesen mi is örültünk a gratulációknak. **Csak egyet nem szabad elmulasztani: mindezekért Istené legyen a dicsőség! Istené legyen azért a dicsőség, hogy újra szép lehet a templomunk.** Istentől van az erő a munkához, a jó gondolat a vizsgán. Nem az számít, hogy én ki vagyok, hanem az, hogy Isten kegyelme velem van-e az életemben.

Jób azt mondja: **„Istentől van az erő és a siker.”** Jakab apostol pedig nagyon hasonló dolgot mond: *„minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá.”* (Jak 1,17)

Valaki azt mondta, hogy az egyik legjobb módszer a gőg és az önistenítés ellen, ha rendszeresen visszaemlékezünk életünk legfontosabb pillanataira, fordulópontjaira, és felidézzük, hogy Isten akkor milyen csodát tett az életünkben. Tulajdonképpen Isten ezért rendelte el a különböző ünnepeket is népe számára, hogy évente rendszeresen emlékezetükbe idézzék Isten csodáit.

A 77. Zsoltár ezt mondja: *„Emlékezem az ÚR tetteire, visszagondolok hajdani csodáira.”*

Ha Saul király mindvégig tudta volna saját életét kicsinek látni, akkor hosszú lehetett volna az uralkodása. Okuljunk az ő példájából, lássuk saját életünket Istennel szemben kicsinek, és akkor meg fogjuk látni, hogy milyen nagy dolgokat tesz velünk az Úr. Vagy ahogy Péter apostol mondta: **„Alázzátok meg tehát magatokat Isten hatalmas keze alatt, hogy felmagasztaljon titeket annak idején.”** Ámen.

Loment Péter lelkész

Áldás:

„minden jó adomány és minden tökéletes ajándék onnan felülről, a világosság Atyjától száll alá, akiben nincs változás, sem fénynek és árnyéknak váltakozása.”